

VECSEY KISS MÁRIA

Eltáncolt nyár

VERSEK

Z-füzetek/98

Fedél

VECSEY KISS MÁRIA

Eltáncolt nyár

VERSEK

BUDAPEST

Z-füzetek/98

Sorozatszerkesztő:

SIMOR ANDRÁS

Tipográfia:

DOMJÁN ISTVÁN

A kötet megjelenését Pandur Ferenc polgármester, Kerekes Csaba és Keszei János képviselők, valamint az „Almádiért” Közalapítvány támogatta.

© Vecsey Kiss Mária

Előszóra

Rosszkedvünk telén tündöklő
Nap helyett sápatag csillagsugár
volnék, nyerítő arab's telivér helyett
konok, szürke kicsi szamár?
Bár, nem is olyan rossz
– kezdem mentségemet mérlegelni –
holdtöltekor, csillagfényben
Árkádia rétjein legelni...

4. üres

Kis tüzek

6. üres

Költemény

Mint a madár szárnyal,
csapong a gondolat
fészket rak, ráül, költ,
s trillázik az ég alatt

Kis tüzek

Kis tüzek égtek a nyárban.
Sarkukba kuporodtam hűvös éjszakán.
Röpke szikrák pirosában
a szívem is megperzselődött parazsán.
 Ám utolsó öleléssel
a nyár ellobbant, s ahogy az ősz érkezett
 – fájó, nyirkos érintéssel –,
forró lázat csiholt kis tüzeim felett.

Pillámat magamra terítem

Olyan szép a világ
szempillám szivárványán át.
Koszorút hord a virág,
szitakötő sző karikát.
Lágy zsongás andalít,
a Nap oly szelíden ragyog.
Egy sugár elvakít,
ha szememen kis rést hagyok.
Távolból, mintha zenélnének,
de, ha nem is hallatszik ének,
bentről jönnek új dalok.
A békességet szélbe hintem,
pillámat magamra terítem;
Olyan védtelen vagyok...

A pillanat töredéke

Hogy átsüt a nap a lombkoronán,
játsszik a fény az arcomon.
A pillanatot részekre hasítva
szempillám rácsai közé fogom:
hang, szín, íz, illat egyveleg
összeroskadva belém zuhan.
Tudom, az élet korántsem gondtalan,
mégis áttetsző részének érzem magam,
és a lassú vergődés
hiába suhan tova,
most megfogtalak idő, már
nem is eresztlek soha.

Tavaszi avantgarde

Ahogy jönnek ezek a friss szelek...
Ahogy elpucolják a tél itt hagyott
lucskát, mocskát: jégcsapot, fagyot,
sáros hókupacot, korhadt levelet,
ahogy fölforgatják a teret.
Szökdösnek hajnalonként kertről-kertre,
fütyülnek a temető csendre,
és ahogy gúnyosan búcsút intenek,
szemtelenek, de szemtelenek.
S az elmenőfélben lévő vén szülőn
– megfáradt, halálba készülőn –
korbácsként suhog, csattog a barkás ág;
ó, milyen féktelen barbárság,
és nincs bennük gyász, nincs semmi tisztelet,
ahogy temetik az agg telet,
s ahogy jönnek ezek az új szelek...

Még mindig

Még mindig felbolydul bennem minden,
ha itt van a tavasz,
s a kertek alatt elhaladva
buta kis virágok őrzítő illata megcsap.
Még mindig valami sejtelmes áhítat...
Pedig tudom, miért ez a játék:
a természet önző génjei...
S a fűzfák alatti szerelmes padokon
már lányaim ülnek,
és fiaim ölelik kedveseiket
a nyíló orgonafák alatt,
de még mindig; bennem is a varázs,
bennem is a kábulat.
S, ha meleg kezeddal megszorítod a kezem,
még mindig átfut rajtam az az erő,
amely az ősrobbanást idézte elő.

Betolakodott a tél

Betolakodott a tél
a tavaszba; veri a szél a fákat
nagy, szürke felhők jönnek,
a hó belepí a virágruhákat.
Vajon miért jött vissza?
Fagyos bilincseit ránk miért tette?
Talán, mert félt elmenni,
és a természet szavát nem értette?
Azt hiszem, megértem őt,
mert – hát bevallom – én is nagyon félek;
de szelíd téli álmat
virágtalan nyárra sosem cserélek.

Idilli éden

Úgy szeretem a kertemet!
Mindent, ami virul benne.
Vállamra hajlik a bokor,
fűszál simul tenyerembe.
Ahogy a fa utánam int
hosszú, virágos kezekkel,
vagy, ahogyan pislog fénylő,
harmatos szemekkel reggel,
s a környék minden madara
nekem füttyöget az ágon.
Ez a csodás paradicsom
az én gyönyörű világom...
És, ha egyszer el kell mennem
innen, úgy, ahogyan jöttem,
virágaimtól illatos
lány szél sóhajt majd fölöttem.

Illúzió

Illatos réteken járok,
kezemhez érnek nyurga virágok,
talpamat fű szúrja, nem bánom,
ruhám sincs, nem baj, nem fázom.
Fejem a fénybe emelem,
nyári szél gomolyog velem,
fölkap a virágok fölé,
bólogató, hűs fák köré.
Sóhajtásom bodorodó felhő,
madárhangját küldi felém az erdő,
fülembé suttogva beszél,
lágyan simogat a szél,
megforgat, szétszór a légbe,
és elúszik velem az égbe...

Rezignáció

Reccsen a fonott szék, ahogy mozdulok,
a terasz oldalán lustán andalog
a délután. Fölöttem kövér felhők
utaznak, mint egykoron öreg delnők:
keményre vasalva fodros ruhájuk.
A szél unottan integet utánuk,
majd lentebb a fák levelével játszik;
lombok közt a víz azúrkékje látszik.
A narancsos lé már régen nem jeges,
a távolba néző szem is üveges,
ahogyan beúszik eléje egy snitt:
„Hát akkor, jövőre veled ugyanitt!”
Fülembé lüktet egy tangó, vagy szamba (?),
és a nyár bogáncsot dob a hajamba.

Eltáncolt nyár

Nem hittem, hogy velem is megtörténik.
Ha senkinek, azt gondoltam, nekem akkor is örök.
Hogy én mindig... hogy én nem engedem
úgysem. És mégis elment, lám messze dübörög.

Én nem engedtem volna... Mert szerettem,
mindenem odaadtam: szépséget,
vidámságot, erőt, a hitet, a gyönyört,
tüzet, mit annyira hevítettem;
táncoltunk, s közben mindenem elégett.

Én úgy vigyáztam volna, de észre sem vettem,
hogy elmegy, egyszer csak messze már. Kár,
mert szép volt, mert az enyém volt; de kár, hogy csak egyszer jár,
csak egyszer, aztán vége: eltáncolt nyár.

Költözik a nyár

Ez már az ősz szaga; itt járkal ő maga,
lassan settenkedik. Lopva lépdél, pedig
anélkül, hogy csalna, az ő birodalma
már a hímes erdő; a sok tarka kendő
megfakulva libben. Koszorúja sincsen
kopaszodó fején virágból, a helyén
aranykoronája díszlik, minden fája
méltóságról susog. De költözik a sok
pittyegő, trillázó madár, tarlott, fázó
bokrok elmúlásról álmodnak, s ott távol
repül a fák között a főnixnek öltözött
nagy, piros madár is; költözik a nyár is

Nyárvég

Végigsimítok már
minden bokrot, minden fát,
mélyre szívom a nyár
édes, buja illatát,
ha jön a tél, a hó
szállingózva betemet,
kísérjenek fényes,
puha csöndbe engemet

Őszelő

Színes bogyóktól roskadnak az ágak
szeptember készítget helyet magának
a nap még visszanéz rám elmenőben
erjedt gyümölcsszag leng a levegőben
bódulatában könnyű őszi álom
s a vérző nyár már túl van a halálon

Novemberi reggel

Mogorva, színtelen napra ébredek,
elvesztették fényüket a reggelek,
és, mintha hosszú farkú macska volna,
halkan dorombol az esőcsatorna.
Van időm még, míg nem csörög az óra,
nincs másra gondom, csak a takaróra,
nyakamig húzom, úgy fekszem alatta.
Finom meleg, valódi gyapjívatta.
És arra gondolok elnyúlva lazán:
Istenem, de jó, hogy van házam, hazám.

Csönd

Régen volt ilyen reggel:
kinéztem, minden fehér.
Az éj leple alatt
ráfeküdt kertemre a tél,
és, mint az emlék,
amely kicsit mindig fáj,
olyan csöndes,
olyan nyugalmas lett a táj.
Csak zuhog, csak egyre zuhog,
lassan mindent betemet:
az utakat, a házakat,
a fákat, a kertemet,
és a puha takaró
alatt nem fázik, talán
rólam álmodik szépet
nagyanyám és nagyapám.

Havazik

Libbenő kis angyalszárny,
hófehér parány,
játék.
Várja völgyét kitaró,
kacér, szikrázó
tájék.
Szemem kajla kis táncán,
körjáték-láncán
pihen.
Csillámló kristálypihe,
puhán tölti be
szívem.
Szeretném hideg báját,
virágruháját
kölcson.
Párnáján tompán puffan,
ahogy lehuppan
a csönd.

Éjféli misén

Ó, boldog gyerekkor!
– az idő tőlem is elorozta –,
amikor a karácsonyfát még a Jézuska hozta.
A csengettyűt angyalok rázták,
és a felnőttek buzgón magyarázták,
hogy jó voltam, ezért a szép játék,
az enyém itt minden ajándék.
És, mint aki csodát lát,
bámultam a fénylő fát.
A ropogó hóban szüleimtől kísérvé
boldogan mentem az éjféli misére.
Most megint itt vagyok,
a szívem ugyanúgy dobog,
mert egyszerre zeng föl száz torok,
és üdvözülten megszólal a „Pásztorok”.

Sikolts szívem

16. üres

Már ezután

Már ezután Te leszel a jobbik felem,
A tavaszom, az őszöm, a nyaram, telem,
Veled fekszem este, reggel Veled kelek,
Veled fogok sírni, Veled énekelek,
Veled fogadok el mindent rossznak, jónak,
S dobok virágfűzért az idő-folyónak...

Édesem

Csukott szemem alatt régóta csillag van.
Most, ha kinyitom is látom;
édesebbek a nappalok, és
nyugodtabbak az éjszakák, amióta
üstökös-ként előttem jársz a titkok útján.

Haragszol?

Amikor a szó bennreked,
amikor a szád elhallgat,
akkor megfagy a levegő,
vége szakad minden dalnak

De hogy a szívedre ölelsz,
rózselángok fellobognak,
vérem szilaj lüktetése
ritmust üzen a doboknak

Ahogy a karodban ringatsz,
az angyalok megszólalnak,
még a szférák is zenélnek,
füle nő a csupasz falnak

S ahogy a szemekkel beszélsz,
szél fut át a tükrös tavon,
megrebbenti az ég kékjét;
nézz rám vele, azt akarom!

Hogy is tudnám

Hogy is tudnálak én becsapni Téged?
Mikor csapta be a Föld a Napot?
Hogyan tudná? Maga pusztulna bele,
hiszen az neki életet adott.
Hova is futhatnék előled? Kicsi
a világ, én magam szabtam szűkre.
Itt van minden, aminek lennie kell: a
Föld, a Nap, Szemed – lelkem tükre –,
s bűnös gondolataim még nem is
lennének készek,
jó előre látnám őket, ahogy
az égre nézek.

Mosolyod sírásom fölött

Mosolyod sírásom fölött
könnyű szél sápadt virág körül.
A cseppeket egyenként szárítva
dudorászva felröpül.
De záporoként zúdítsd vissza rám
– mert sírnom nem szabadna –
könnyeim páráját, ha
nem bírod tartani magadba!
Sírásod sírásóm:
gödrot és mosolyod szegletében.
Oda temetkezem,
hogy belőlem fakadjon majd ajkadon
múlt gyönyörök tündércacagása.

Ha várod a vendéget

Ha várod a vendéget, vedd fel a legszebb ruhád!
Kedves mosolyodat simítsd az arcodra,
hajadat bontsd ki, laza fűrtben hadd omoljon rád,
takarja derekad, vállad minden bodra.
Villanjon ki alóla testednek szelíd bája,
ha mozdulsz, és fejed kacéran megrázod,
mint Évának, kinek ez volt egyetlen ruhája,
mert a Paradicsomban sohasem fázott.
Vagy zuhanjon alá tömören: fekete ében,
foglalja keretbe hófehér arcod, és,
mint a hold, ha pásztáz sötét erdő sűrűjében,
csillogjon rajta a fény, mint hús vízésés.
Hát, így nyisd ki az ajtót, mert abban varázslat van,
ahogy belép. Ne sikíts, még hogyha fáj is!
Halandóból így leszel örökké halhatatlan:
tied ez az arc, az orr, a szem, a száj is.
Öleld át! Add neki mindened, mert úgy éjféltájt
már te vagy az övé, nem ő a vendéged!
Azzal kínál majd meg, ami tőled neki is járt,
s ahogy beengedted, úgy enged el téged.

Ha énekelsz

Nyitod a szád, már hangolod.
Zongorabillentyű fogsorod
úgy ontja a dallamot.
Olyan szép,
ahogy gurítod szertesztét
gyöngyfogaid lágy nesztét.
Míg hallgatom,
a nap besüt az ablakon,
egy kecsesen hajló pentatont
aranykoszorúba fon.
Olyan ez,
hűs forrás, amint csörgedez,
friss habjával körbevesz,
ha énekelsz.

Gyöngyszem hogyha leszakad

Gyöngyszem hogyha leszakad,
elgurul. Hiába...
Egyik szem a másik után,
kapkodhatsz utána.
Csengve-bongva peregnek,
hamar elillannak,
hiányukkal a szívedben
gyöngyházfény-űrt hagynak.
Kiürül a kincsdoboz,
üres lesz az alom,
másik láncba fűzi őket
egy másik hatalom.

Mulandóság

Megérettél
– gyümölcsben a mag –,
húsból sikoltva
kihasítalak.
Megmutatlak
szélnek, napsugárnak,
teremtményeitől
vérgőzös világnak.
Simogatom szirmod,
ahogy bontogatod.
Bontogatom szárnyad,
elérhesd a Napot.
Neked adom
dobogását szívemnek.
Egész mindenemet,
mígnem... értem üzennek.
Tégedet is
hívnak nemsokára!
És én feltálallak
az Úr asztalára...

Eufémia

Bérházak közt négyszögletes udvar,
gyerekkorom játszótere
hányszor jut eszembe – genius loci –
a hely szelleme
mi mindenben segített át életemen,
mit ennyi év halma alatt is
hűen őriz behunyt szemem,
életem vidám-bölcs tanítómestere
ma – akkor is az volt – szürke
szemű kopott házak
koszos kis tere.

Antikvár

A nagykapunak nagy kulcsa volt
és csikorgott a zárban bután
zöld fakorlát az üveges verandán
oda bújt el a délután
a hátsó udvarban tyúkok kapirgáltak
illatos volt a pünkösdi rózsa
cseresznye, ha pirosodott, fölmásztam
a fára, szedegettem róla
a házban előszoba, nagykonyha, kiskonyha
nagyanyám, nagyapám
a kétszárnyas ajtón mintákat horgolt
a fény a szoba falán
a falakon festmények, gobelin
antik csillár, zenélő óra
csillogott az ezüst eszcálg, készletek
poharak készítve a tálalóra
az ágy fölött Szűz Mária és
Jézus Krisztus, az ő egyszülött fia
pohár víz az éjjeliszekrényen, és
valahol mindig nyitva volt a biblia
a konyhában rézmozsár, mérleg
szép fényesre szidolozva
a vizespadon teli vödörök, nagyapa
hajnalban színültig hozta
az asztalon kakaó, friss kifli, málnaszörp
szódásüveg a hűvös sarokban
nem tudom, a csupasz metéltet, a stercet
vagy a dödöllét szerettem jobban
nagyapa hintát is farigcsált, uzsonna
uborkasaláta, snidlinges vajas kenyér
mellé simogató, száraz, meleg
bölc, öreg férfitenyér
az ablakon klöpli függöny
és friss bimbók a dálián
nagymama gyakran és sokat
mélázott napközben is a biblián
ma már semmi nincs belőle

24. üres

Innen, s tól

26. üres

Innen, s túl

Meghallod-e már azt a hangot:
 évre az év hogyan fordul;
 ahogy lebeg a nagy vízen át
 fényre az árny mint csikordul?
Tudod-e már, milyen a zajban
 a csönd sóhaját hallani?
Tudsz-e már magadból valamit
 magadnak is megvallani?
Érzed-e már az alkony szagát
 elomolva a rét fölött?
Egy madár szárnya-suhogását
– az imént még itt röpködött?
 Bíborkárpit az éjszakában
 meglátod-e merről hasad?
Ha Isten lenéz a nagy égből,
 megsejted-e benne magad?
Féled-e még, ha zörög a zár,
 ha a kilincs megcsikordul,
s lebegve száll a nagy vízen át
 árnyba a fény, ahogy fordul?

Csorog az idő

Szépen csorog az idő
egyik edényből a másikba,
terveket sző a remény,
 buja ligeteket fásítva;
 ki is hajtanak a fák
dúsan, zöld lombkoronát hoznak,
 vagy tűleveleik közt
 örök életről álmodoznak,
 s máris pereg a levél,
ágak közt meg-megtörik a fény,
 új fákat, ligeteket
 locsolva túlcsondul az edény

Vízparti festmény

Most olyan a Balaton, akár az ég:
ugyanaz a szürke, ugyanaz a kék,
levegő sem mozdul, rezzenetlen áll
a futtában lemeredt hegy lábainál;
középen – kiscsoport szárnyszegett madár –
néhány vitorlás rebbenő szélre vár.
Csend, csend, mindenütt csend; és a végtelen
dermedetben minden kihalt, néptelen:
a kavargó, tüzes vízparti élet
elszállt, mint a forró füst, semmivé lett.
Ám valahol odafönn, messze, távol
meglebben egy felhő: hófehér fátyol,
s a napsugarak tétován, szítálva
leereszkednek a meglepett tájra.

Az Égei-tenger partján

Tétován bolyongtam a hatalmas oszlopok között,
és nem tudtam, hogy milyen léptékkal mérjem a létet:
vajon emberek, vagy netán embereknek öltözött
Istenek alkották ily csodálatosnak a képet?
Mert, ha Istenek tették, akkor az nem lehet igaz,
hogy e fenséges építmények, csarnokok romjain,
a lehullott oszlopfők közt csak így kinőhet a gaz...
Így múlik el minden dicsőség? Vad fű nő hamvain?
Kicsi az ember, hát képzileg, mintha Isten lenne.
Nézem a tengert. Lüktet a nagy víz, mint testben a vér,
csillámok milliárdja villan fel, s tűnik el benne...
De lobognak a napernyők...Tenger felől fúj a szél.

Elemek közt

Alattam a fénylő víz csak
loczog, fecseg,
fölöttem kering egy fehér
sirály sereg,
vitorlám hol dagad, hol
lazán alábbszáll,
ég a naptól az arc, a
hát, a láb, a váll,
de jön a szél, hűsít, paskol,
játszik, hiszen
mögém fut, úgy röpít, röpít
a nyílt vizen,
és, ha a fejem kicsit
följebb emelem,
amott látszik a föld, a
negyedik elem.

Kapocs

Amit élőnek termett a föld,
vigyázz rá! Hadd éljen,
meg ne öld!
Temesd el mélyen
éző szívedbe, hogyha mégis meghalna!
Dobogjon fölötte sírhalma,
amely téged éltet,
benned őt.
Mert, ahogy félted,
vele őrzöd a múltad, jelened, jövőd.

Szent György-hegyi merengő

Keszthelyi-hegység, Szigliget, Badacsony,
három helyen látszik a Balaton,
s nyitott ékszerdoboz, burnótos szelence
széles ölével a Tapolca-medence
– régi korokkal szembesülve
elmerengek a teraszon ülve: mi mindent
átélt ez a táj...

Hány vihart, tüzet, vizet,
jégverést, hideget, meleget,
pogányt, keresztényt, harcot,
háborút kapott eleget, mi
minden tépázta, szaggatta testét,
hányszor végigélte önmaga elestét, s tűrte
szelíden, mosolygó derűvel, bölcs
nyugalommal, mit ember, természet művel:
míg hegyeit elhordják, völgyeit kibontják,
fúrják, faragják, égetik, mérgezik, roncsolják,
rontják, táplálta magát tulajdon vérivel,
gyógyítja sebeit ezerféle fűvel, s százszor
megsebezve, ezerszer földúlva,
elhordva, szétszórva, levágva, föltúrva
mégis a világnak ez a vidéke
maga a szépség, a nyugalom, a béke.

Csöpp-beszéd

Csip-csup csöpög a víz
tengerbe, folyóba, földre, fára,
fölmelegszik, lehűl, csip-csup
gomolyog a pára...
– Nekem ennyi volt, míg neked
csak most kezdődik az élet;
én lassan fölülről nézem
meg, mivé lett
a tengerré terebélyesedett állóvíz,

te még csak álmodsz, hisz
nem tudod hová visz a csengő
hanggal, friss habbal rohanó forrás.
Az én álomom utolsó, ítéletem végleges, sommás,
végső igazságot kereső,
míg újjászületek, mint párától
terhes felhőből megeredt eső...
Csip-csup csöpög a víz
edénybe, fára, földre, folyóba, tóba,
belebújik harmatba, dérbe,
kődbe, jégbe hóba,
nagy utat bejár, míg
fölmelegszik, lehűl, párolog, lecsapódik,
fölszáll az égre, leköszön
tengerre, folyóba, tóba,
készül a földre új látogatóba
az utolsó álmodó, nyugalmat kereső
párától terhes felhőből megeredt eső
folyóba, tóba, tengerbe – örök körforgás
csengő hanggal, friss habbal zuhogó forrás...
– Nekem csak most kezdődik az élet,
a pára újra vízzé lett,
s oly sok dolgom van, míg végre
fölszállhatok én is az égre,
belebújok földbe, folyóba, tengerbe, tóba,
készülök újabb és újabb látogatóba...
Csip-csup csöpög a víz
tengerbe tóba, földre, fűre, fára,
fölmelegszik lehűl, csöpög a víz,
csip-csup, gomolyog a pára...
csöpp!

Bakony - Balaton

Gyönyörű vidék ez:
erdő, mező, hegy, völgy, folyó,
összekuporodva kis bakonyi faluk,
gyöngyeikkel félkörívbe
fonva, mint egy füzérben a tó; általuk
csupa erő, kellem,
sugárzóan kacér, lendületes báj,
illatos, kedves, mint bálteremben a
nő, olyan ez a táj.

Télen a nagy fehérség:
hull a hó, hull a hó, hegy, völgy,
falu, város, ország-világ behavazva,
hogy élő színskálaként sárga,
kék, zöld bomolhasson rózsaszín tavaszba.

Gyönyörű vidék ez:
és káprázatos csoda maga a Tó,
tapintása hűvös selyem, fényes
tükre hívogató;
rekkenő a hőség,
pára gomolyog, vágyódsz a
hűsre, mert lázasan forró a lehelet,
lefutnak a hegyekből a
csípős nyelvű, bolondos bakonyi szelek.

És aztán az ég is

Csattan a kilincs, és máris
zárva a kapu; fölötte katedrális.
Tornyai magasba törnek:
kapaszzkodó karjai a görcsös földnek.
A kapu előtt az élet.
Mögötte harangok zúgnak, zeng az ének.
Kinn csábít a vásáros nyár;
benn az örök vasárnapok himnusza száll.
Bemész? Vagy maradnál? Mégis...
befogad a föld is, és aztán az ég is.

Istenem segíts

Istenem segíts,
hogy az maradhassak, aki vagyok,
hogyha beengednek
– mert kopogtatok – az angyalok;
az embernek itt a
földön olyan kevés a dolga,
úgy mehessek Hozzád,
mintha mindig ott lettem volna;
adj szavakat is, hogy
elmondhassak még egy szép imát,
amikor szentjeid
fejemre teszik a glóriát.
Istenem segíts, ha
majd ott fekszem előtted holtan,
az maradhassak
aki vagyok, vagy az, aki voltam.

Fejfádra *Ernőhöz*

Már születésekor
fogant meg az átok,
rejtőzködve élt,
mint aki mostoha,
nem lehetett az, aki volt, mert megtagadtátok;
s ki lehetett volna? Nem tudjuk meg soha.
Kinek fáj, kinek nem – az
ember soha nem tanul,
úgy ment el, ahogyan élt:
titokban,
csendben és méltatlanul.
Testvérem, kívánom,
odafönn szebb napokat láss!
És nem kérem,
hogy valamikor
valakinek is megbocsáss

Harang

Szól a harang: giling-galang
viszi a szél, repül a hang
giling-galang, giling-galang
falak egymásnak felelnek
dombok is így énekelnek
giling-galang, giling-galang
kendők, kalapok megindulnak
Isten kapuján befordulnak
hív a hang, szól a hang
megszólal a harmónium
templom tornya büszke-hiún
égre néz, intő kéz:
nem jó út a földi hívság
az egyetlen nagy igazság
följebb van, giling-galang
ha túl leszünk a nagy talányon
úrrá leszünk a halálon
giling-galang, szól a hang
hív a hang, hív a hang
hív a hang...

Violaszín-pecsét

Hát, Te is elmentél szép, szelíd lélek...
Rózsaszínű fátyladat feldobtad az égre;
koszorúinkat megszórtad hófehér virággal,
az utat, min követünk, beszínezted kékre.

Ajkunkon motoz egy keserű ének,
röptetjük magasra e lelki csecse-becsét,
a szivárvány-kupola alatt találkozunk,
ha lezárja szemünket violaszín-pecsét.

Mindenszentek

Fényességes mécsvilág,
kivilágló templom,
karcsú gyertyák fénye jár
valamennyi hanton,
fájó emlék, tűnt idő
lángjaikkal írva,
viaszcseppek peregnek,
mint könnyek a sírra.
Régi énem elporladt,
ott nyugszik lenn mélyen
fehér csontváz karja közt
a hideg szentélyben.
A haló test elfoszlik,
de a lélek örök,
ott kereng a magasban
a csillagok között.

Találkozások

Hogyha eljössz, én virággal várlak,
kísérlek hazafelé,
hófehér asztal, hófehér szék,
te leülsz a házam elé.

Oly régóta várlak, most itt vagy,
én olyan boldog vagyok,
hófehér asztal, hófehér szék,
csak nézlek, és hallgatok.

Te mesélsz, hogy mi is volt régen,
hogy mi történt akkor, ott,
hófehér asztal, hófehér szék,
hogy ki miről álmodott.

Míg mesélsz, csak mesélsz, csak mesélsz,
én kicsit meghalok,
hófehér asztal, hófehér szék,
mert te is én vagyok.

Ha elmegyek, virággal vársz majd,
úgy kísérsz hazafelé,
hófehér asztal, hófehér szék,
leülök a házad elé.

Oly régóta vártál, most láthatsz,
én megint boldog vagyok,
hófehér asztal, hófehér szék,
csak nézek, és hallgatok.

Ha elmegyünk, virággal várnak,
kísérnek hazafelé,
hófehér asztal, hófehér szék,
leülünk a házuk elé,

s te mesélsz, hogy mi is volt régen,
hogy mi történt akkor, ott,
hófehér asztal, hófehér szék,
hogy ki miről álmodott...

Majd eloldozom

Majd eloldozom csillagomat,
hadd járjon szabadon az égen.
Semminemű hatalom
ne tarthassa féken.

Majd megfoltozom a szétrongyolt
álmokat is, legyenek szépek,
hogy összeállhassanak
a mozaikképek.

Majd szép csendesen elfogyasztom
az utolsó falat kenyerem,
szemem lecsukom, és
nyirkosodik tenyerem,

de eloldozom csillagomat,
csak járjon szabadon az égen.
Mint mielőtt megszülettem,
hajdanán, régen.

Üzenet P.J.-nek

Amikor minden megvan, az a semmi
Amikor semmi sincs már, az a minden:
Csontsovány testeden a végkifejlet
Halálodon túlról, és azon innen

M.F. fotójára

Hatalmas ég, hogy rám borultál!
Milyen misztikus lett a vászon;
felhők takarják be a holdat,
hogy az is rejtelmesnek látsszon.
Egy csupasz fa súlytalan lebeg
a lassacskán fogyó föld fölött,
s az ég alján az a kis vonat
csak most jött, már el is pöfögött.

Láss

M. Jóska fotóihoz

Hányszor mentél már ezen az úton...
Ismersz minden utcát, házat és követ.
Tudod, hány lépés oda, és azt is,
hogy kikkel találkozol visszajövet.

Mióta ismered ezt a helyet?
Talán nem is emlékszel, nem is tudod.
Lehet, hogy éppen itt születted, és
akkor bejártál minden zeget-zugot?

Hányszor rohantál a dolgod után...
Mert, mint mondtad, mindegyik percedért kár.
Pedig a percek, azok elmúlnak,
és a dolog az, ami mindig megvár.

Állj meg egy pillanatra! Csukd be a
szemed, érezni fogod, így minden más.
Aztán nyisd ki újra! Nézd meg másként,
amit már oly sokszor láttál! És láss, láss!

Új Sziszüphosz

V. Lajos festményéhez

Lehet, hogy nem kéne...
Jobb megbűjni csendben;
araszolgatni fokról, fokra,
hiszen a csúcstól elérni úgysem tudod,
ne vágyj hófödte magasokra!

Lehet, hogy nem kéne...

A nyugalom milyen
drága, mondják, a legnagyobb kincs,
s amire én vágyom, nem is tudom, mi az,
és talán még neve, neve sincs.

Lehet, hogy nem kéne...

Kinek, minek, miért?

Én hiszem, hogy győzhetek mégis;
sziklákat görgetve, karmokat növesztve
megostromolható az ég is.

Mert

valahol létezik,
csak rálelni nehéz:
kavicsokként guruló napok
emelte hegyormon rejtik a kevélyen
tündöklő messze-még holnapok.

Játszik a hold a folyóval

D. Lajos festményeire

Játszik a hold a folyóval
ezüstporral teleszórja
emez lesz a hold folyója
az meg ennek lesz a holdja

Játszik a hold a folyóval
a folyó meg elringatja
mintha annak anyja lenne
az meg ennek mintha atyja

Játszik a hold a folyóval
fényes szemét rajt felejt
fodrozódó folyamába
a titkait belerejti

Játszik a hold a folyóval
incselkedik is meg nem is
s a kettőjük játékával
mintha játszana velem is

De egyszerre csak véget ér
ez az égi-földi játék
megvirrad, s a fölkelő nap
a hold ezüsthídján átlép

Így lép át életem hídján
majd egy másik fölkelő nap
égi-földi játék után
talán nekem is megvirrad

Ki talál meg engem

42. üres

Karácsonyfadísz

A világ egy nagy színezüst
gömb. Gurul, soha meg nem áll.

Akárhol is nézel bele,
valahol mindig áll a bál.

A csillagok
egymást túlragyogni vágynak,
hát kiégnek a nappalok,
s hullanak a földre sűrű
rajban a bukott angyalok.

Elrontott rím

– Elnézést Uram! – szólt a
majom, és felugrott a fára.

– Nagyon, nagyon csalódott,
sőt kiábrándult lettem mára,
mert amit el lehetett

b...rontani, azt Ön mind el is rontotta.

És Darwinra gondolt, hogy
olyan csúnyán megrágalmazta.

Kalitka

Lassan elfogadom uralmad felettem;

A jó király hatalma a te hatalmad.

Játék-országodban így leszek én gazdag,

Olyan bőkezűen méred a jutalmat...

S észre sem veszem, hogy közben fogoly lettem.

Morzsolódó

Az idén is ugyanúgy
úgy, mint tavaly
talán ez a felfokozottság
talán ez lehet a baj...
hogy folyton csak lesem, várom
hogyha kopogását hallom
nyitom az ajtót, rögtön kitárom
kínálom hellyel, hordok elébe
mindent: tessék, itt van
és bontogatom, mit hozott
nekem ő. Kis mosoly, ha villan
kapok utána, veregetni hátat, vállat
kézszorongatás, megannyi önsajnálát
a napi gondok morzsái közt
oly ritkán akad egy-két jó falat
csókollak, de régen láttalak
lassan megtörik a fény is
a zsírosodó poharak falán
és megfájdul a gyomor a sok
tartalmatlan mától, vagy talán
épp a tegnapi tartalmától.

Gyermekded játékok

Aki bújt, és aki nem,
én már nem is jövök,
hogyha mondják is, hogy „tűz”,
még oda sem lövök,
mintha játszanának csak,
de komoly itt minden,
az Óperencián túl,
s a Balkánon innen,
ipi-apacs egy, kettő,
már le is ütöttek,
elhamvasztott tüzezen

pogácsát sütöttek,
kikaparták belőle
mind a gesztenyét,
ecc-pecc, kimehetsz, már ki
is számoltak téged!

Lenni

Pára – ha a szél magasba fölkapja,
s ég áldása benne,
szín – mit bohém festő olajos, tarka
lenvásznára kenne...
lenni de jó lenne!
Zene – melyet ügyes hangszerekből jó
zenekar ki-kicsal,
vagy nevetés – felszabadult, önfeledt,
édes gyerekricsaj,
illat – mely a harmatos, friss réteket
körbe-körbe lengi,
oly igazság, mit nem kérdőjelezhet
soha-soha senki...
de jó lenne lenni!
Mert, kit anya szült nehéz vajúdasban,
hol jajok sikkannak,
a „van, nem lesz” tudatával lenni, de
nagyon nehéz annak...

Remittenda

Én nem akarok megmérteni
milyen mérlegen, mekkora súlyokkal?
Beállni a sorba oktalan
vagy akárcsak okkal

Én nem akarok falca lenni
amit, ha hajt delejes, üres álom
mások halálán akar úrrá
lenni a halálon

Én nem akarok dörgölőzni
könyökölni, vagy csúszni-mászni térden
nekem nem mások dicsérete
a magamé érdem

Én nem fogok másként játszani
csak ahogy szívemből folyik a zene
nem lesem folyton, hogy a felkent
úrsten üzen-e

Én magam fogok imádkozni
feléje sem megyek az imaháznak
ameddig mások énekelnek
ott benn, zsolozmáznak

Én soha nem adom fel magam
magamat mindig megtartom magamnak
akkor is, ha divatos álszent
szavak kitagadnak

Én nem fogok másnak látszani
én én vagyok – üzenem a papírnak
ettől vagyok egyedi, verset
mert mások is írnak

Kiben bűne bocsánatjáér' könyörgett akkor, lírát üzni, hogy mert

Bánja az Úr Isten nótájára Balassi Bálint után szabadon

Ez énekem legyen – az mindenki lássa
az én nyavolámnak nagy kigúnyolása
líra-dús magamnak vesszőfuttatása
bűnre bocsájtása

Adassék énnekem s aki vélem rokon
farbarúgás mellett még jó néhány pofon
lírát üzni ki mer akármilyen fokon
hadd vehetné zokon

Pokolra el minden érzetes asszóval
verje világ végig korbáccsal lasszóval
sohase kénálja semmiféle jóval
nagy bűvába' szóval

Mert az ki nem tud ma érzéktelen lenni
annak kelle ám csak az pokolra menni
irgalmatlanságér' nagy könyörgést venni
muszáj-hitet tenni

Nagy szerénségibe' sírva korosodjék
papírja garmadja polcon porosodjék
ne legyen senkinek reménséges hajlék
kibül okosodjék

Legyen ez énekem szégyenpad pellengér
farbarúgás mellé az is igen megfér
ki segedelmével ez igen büntettér'
lelkem ugyan megtér

Az én nyavolámnak vesszőfuttatása
legyen mindeneknek nagy kigúnyolása
adassék meg nekem igaz okulása
hogy mindenki lássa

Félistenek és fiaik

Nem tudni, kik vagytok, csak azt, hogy itt vagytok
megannyi apostol, jönnek csapatostól
hirdetik az igét, azt sem tudni, kikét
hódolnak szavuknak, még inkább maguknak
ők vannak – Jesszusom! fönn a Parnasszuson...
teremtetek ál-mát, s vizitek a pálmát?

Ki talál meg engem

Ha át is viszi foga közt a túlsó partra,
szerelem – lesz-e, aki még vágyódik arra?
Aki – nem imád – hallja a tücsök-hegedűt,
vagy el akarná rettenteni a keselyűt?
A hajaknak, verőereknek, attól félek,
nem akad fal, amiben megeredhetnének,
és hiába is feszülnek föl valahányra,
ha senki nincs, ki kíváncsi a szivárványra;
dúlt hitből lett hitetlenségtől ledől máris
a káromkodásból állított katedrális.
És ki öleli meg a lágy hantú mezőket,
amivé sírnom kell kemény sziklacsípőket?
A szívemen koloncok lógnak, vaskos súlyok,
s ki talál meg engem, ha magam mögé bújok?

Tartalom

Előszóra / 3
<i>Kis tüzek</i>
Költemény / 7
Kis tüzek / 7
Pillámat magamra terítem / 7
A pillanat töredéke / 8
Tavaszi avantgarde / 8
Még mindig / 9
Betolakodott a tél / 9
Idilli éden / 10
Illúzió / 10
Reznáció / 11
Eltáncolt nyár / 11
Költözik a nyár / 12
Nyárvég / 12
Őszelő / 12
Novemberi reggel / 13
Csend / 13
Havazik / 14
Éjféli misén / 14
<i>Sikolts szívem</i>
Már ezután / 17
Édesem / 17
Haragszol? / 18
Hogy is tudnám / 18
Mosolyod sírásom fölött / 19
Ha várod a vendéget / 19
Ha énekelsz / 20
Gyöngyszem hogyha leszakad / 20
Mulandóság / 21
Eufémia / 21
Antikvár / 22
Sikolts szívem / 23
Sóhajok hídja / 23

Innen, s túl

- Innen, s túl / 27
Csorog az idő / 27
Vízparti festmény / 28
Az Égei-tenger partján / 28
Elemek közt / 29
Kapocs / 29
Szent György-hegyi merengő / 30
Csöpp-beszéd / 30
Bakony - Balaton / 32
És aztán az ég is / 32
Istenem segíts / 33
Fejfádra / 33
Harang / 34
Violaszín-pecsét / 35
Mindenszentek / 35
Találkozások / 36
Majd eloldozom / 37
Üzenet P.J.-nek / 37
M.F. fotójára / 38
Láss / 38
Új Szisüphosz / 39
Játszik a hold a folyóval / 40

Ki talál meg engem

- Karácsonyfadísz / 43
Elrontott rím / 43
Kalitka / 43
Morzsolódó / 44
Gyermekded játékok / 44
Lenni / 45
Remittenda / 46
Kiben bűne bocsánatjáér' könnyöregt akkor, lírát úzni, hogy mert / 47
Félistenek és fiaik / 48
Ki talál meg engem / 48

Készült 300 példányban

Ez a

példány

ISBN 963 430 281 5

ISSN 0866-4420

Felelős kiadó a szerző

Felelős szerkesztő Tabák András

2003 Vasas-Köz kft nyomda

Felelős vezető Badó Géza

Terjeszti a Könyvtárellátó Közhasznú Társaság

52. üres

Fedél

250,- Ft

Őszelő

Színes bogyóktól roskadnak az ágak
szeptember készítget helyet magának
a nap még visszanéz rám elmenőben
erjedt gyümölcsszag leng a levegőben
bódulatában könnyű őszi álom
s a vérző nyár már túl van a halálon

